

— هایه و —

نومیدی تا ریکی ست .

بجای این که در تا ریکی شیون کنیم ،
یک شمع روشن کنیم .

— ۲ —

می گویند دردم واپسین ،
انسان با عزیزترین
خاطره از دنیا می رود .
کسی چه می داند ؟
چهار برم می رود .

— ۳ —

پرند ها پروبا لش پرواز می کند
انسان با آرزوها یش .
تلاش اوچ گیزگاه او
افق هستی اش را باز می کند .

— ۴ —

ای کوه ها می کبود
خاموشی ام را فریاد کنید .
و چون در ژرفای دیرا فروشدم ،
با پژواک تان همایاد کنید .

— ۵ —

ای زمین مهربان
می حواهم سر بر سینه ات بگذارم
و باز لا گه که هایم
وز اشک ها میم
گل مر وا رد بر سبزه ات بکارم .

— ۶ —

دریا می غرد که چرا چون ابرها ،
رها نیستم .
ابر می گردید که چرا چون دریا ،
بی انتها نیستم
و ما هم ابر و هم دریا ئیم .

— ۷ —

انسان تلاشمند از سراب هم همیراب می شود
آسمان همیشه ابری نیست
آفتا ب می شود .